

Blizzard

Karel May

Blizzard

KAREL MAY

PDFknihy.SK

Blizzard by PDFknihy.sk is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International License, except where otherwise noted.

K vyprávění předchozímu budiž připojena jiná událost, dokazující právě tak neodvolatelně, že věčná spravedlnost člověka, jenž přespříliš hřeší na boží shovívavost, konečně a náhle tímtež trestem dostihuje, jenž přirozenou nutností z dotyčného hříchu vyplývá.

Súčastnil jsem se s Winnetouem, nádherným náčelníkem Apačů, jehož moji trpěliví čtenáři dávno již znají, na oné straně Roky Mountains podzimních lovů bůvolích u spřátelených Indiánů.

Ačkoli již bylo značně pozdní počasí, vraceli jsme se koňmo napříč Wyomingem až ke tvrzi Niobrara v Nebrasce, kde nás překvapila zima.

Poněvadž se na této tvrzi často objevují Siouxové, kteří nás docela nezaslouženě za své úhlavní nepřátele považovali, střežili jsme se ovšem říci svá jména. Ostatně bylo lepším na všecek způsob, nevěděl-li nikdo, že na tvrz zavítali Winnetou a Old Shatterhand.

Poněvadž naše lovecké oděvy byly úplně rozedrány a my směřovali do civilisovaného východu, koupili jsme si v tvrzi slušné oděvy z teplé zimní látky a tlusté pokrývky jízdecké.

V odění tomto nepřipomínal jsem nikterak zálesáka, a poněvadž jsem si přidal název mistra Beyera a Winnetou se ode mne ani na okamžik neodchýlil, byl v brzku všeobecně znám, jako „Indián mra Beyera.“

V Niobrara jsme byli úplně zaváti sněhem; všecka širošířá krajina vůkol stala se úplně neschůdnou, takže jsme byli nuceni po celý prosinec a leden seděti v tvrzi jako v poustevně. Společností naší byli pouze málokterí důstojníci posádky, o nichž jsem zrovna tvrditi nemohl, že by mně byli zvlášť sympatickými.

O ostatní vojáky jsme se nestarali víc, než bylo nevyhnutelně třeba a pokud se týkalo občanstva v tvrzi usedlého nebo jen přítomného, stýkali jsme se pouze se dvěma a to jen občas.

Byli to bratří Burningové z Moberty v Missouri, kteří kdesi v Blackhills šťastně dolovali na zlato a vraceli se nyní s výtěžkem těžké své lopoty do otčiny. Oba byli ženati a toužili po svých milých — proto nesli velmi bolestně, že byli spoustami sněhu v dalším svém cestování na tak dlouho zdrženi.

Mimo to sešla se ještě všeliká čeládka ve tvrzi, vesměs existence pochybné, s nimiž se Burningové nestýkali. Příhodily se různé surovosti, mnoho prachu bylo vystříleno, mnoho bylo karbaněno a prosázeno a ještě více vypito a

propito, při čemž převládal přízvuk, jenž se mi protivil tou měrou, že jsem do všeobecného barroomu vstupoval jen tehdy, bylo-li nevyhnutelnou nutností.

Nejsurověji chovali se dva chlapi, kterým druzí říkali Grindler a Slack. Byli podvodnými hráči, notorickými chlastouny a bezohlednými rváči, aniž měli vskutku pravou odvahu. Snad ani nebylo pitky, při níž by nebyli vyvolali pranici nějakou.

Obzvláštní zálibu mimo jiné jeví pro souboje, které se zovou všeobecně americkými, ale vždy to uměli narafočiti tak, aby za ně záležitosti podobné vyřídil někdo jiný. Boucharovali zkrátka, ale na to se také obmezili, protože byli zbabělými chlapy.

Nejprotivnějším na nich byl mně jejich zvyk, při každé příležitosti velice okázale se dokládati úslovím, které opakovali stokrát denně jako přísahu, dušování, tvrzení. Grindler „chtíval ihned na tom místě oslepnouti,“ kdežto kumpán jeho dokládal se rouhavě, „aby ho bůh na tom místě šíleností ranil.“

S touto zdařilou dvojicí srazil jsem se pouze jedinkrát. Vyzvěděli nějak, že pocházím z Němec a vrhli mně v tvář nadávku „Damned dučmen“, když jsem jejich pozvání ke karbanu odmítnul tichým mávnutím ruky. Za to jsem ušetřil každému z nich po řádném pohlavku, takže oba

sletěli se stolic. Diváci se domnívali, že dojde na neobyčejnou, velkolepou pranicí a střelbu, ale mýlili se, neboť ani Grindler ani Slack neměli tolik odvahy, aby se na mra Beyera a jeho Indiána vrhli.

Ještě se sluší zmíniti o dvou Indiánech, které bouře sněhová rovněž do tvrze zahнала a v ní uvěznila. Tvrдили, že jsou příslušníky kmene Caddo, velice pochybného to kmene, ale byli nejspíš vyvrženci kmene zcela jiného tito ubožáci, kteří sotva mohli svou nahotu zakrýti a vůbec ani zbraní neměli, byvše před nedávnem dokonale oloupeni Siouxy.

Chtěli putovati do Karfas a řezali si luky a šípy, aby nebyli nuceni cestou hladověti. Obdarovali jsme je dle možnosti, ale koně a ručnice jsme jim zaopatřiti nemohli, protože právě tyto dva nutné předměty vůbec se koupiti nedaly.

Začátkem února nadešla náhle mírná povětrnost s oblevou a brzy na to s deští. Sníh zmizel i mohli jsme pomýšleti na přípravy k další cestě.

Nejdřív se vypravili oba Indiáni, ovšem pěšky; dali jsme jim dostatečnou zásobu potravin, aby vystačili aspoň až do tvrze Hillocku, kde si mohli odpočinouti.

Tato pevnůstka byla založena tehdy pokusmo, ale příštího roku byla již opuštěna.

O dva dni později vypravili se z tvrze bratři Burningové, za nimi pak příštího dne Slack a Grindler.

Stál jsem s Winnetouem u brány. Když jeli podle nás, vykřikl Slack:

„Opovažte se nám ještě někdy vkročiti v cestu! Spatřím-li vás někde, nechť mne bůh šílenstvím zraní, jestliže vás tak rychle neshasnu, jak se shasiná lojová svíčka!“

A Grindler k tomu dodal výhružně:

„Ano, zapamatujte si to, padouchové! Nedejte se dopadnouti! Dáte-li se, nechť oslepnu ihned na tom místě, nezcepeníte-li po pohlavcích, které jsme vám ještě dlužni!“

Dívali jsme se ovšem do vzduchu, jakobychom neslyšeli a jakoby se nás to netýkalo. Lidé takoví, i kdybychom byli věděli, kam se ubírají, nemohli nám přece nahnati strachu.

Zkušenými jsouce zálesáky, vyčkávali jsme ještě den, abychom zvěděli, bude-li mírná pohoda trvalou; pak jsme se rozloučili s tvrzí také. Lze si pomyslit, že cesta rozmoklou zemí nebyla zvláště pohodlna, ale naši výteční hřebci odpočinuli si několik téhodnů a hravě přemohli tudíž veškeré nesnáze a překážky.

Nebraska se vyznamenává půdou výhradně stepní; kudy jsme jeli, byla krajina vesměs širá a v měkké zemi viděli jsme jasně sledy těch, kdož pevnůstku Niobraru před námi opustili. Všichni, tedy Burningové a Grindler se Slackem

koňmo a před nimi Indiáni pěšky směřovali bez výminky k pevnůstce Hillocku.

Tato okolnost nás znepokojovala, pokud se bratří Burningů týkalo. Bylo nám řečeno, že v poslední době Grindler i Slack klidili v karbanu porážku za porážkou a že pozbyli vlastně všeho — a takovým lidem nebylo tedy možno důvěřovati.

A oni věděli zrovna tak dobře jako my a všichni lidé ve tvrzi, že Burningové měli zlatý prášek a nuggety. Byť jsem je považoval za dostatečné zbabělce, kteří by se otevřenému boji spíše vyhnuli, než se do něho pustili, přece jen jsem jim přikládal tolik nesvědomitosti, že byli schopni úkladu, neboť zlato svádí i slušnější povahy k neřestem a zločinům.

Sdělil jsem své domněnky Winnetouovi, který neřekl ničeho, ale pobídnul koně patami do slabin, což znamenalo právě tolik, jakoby byl odpověděl:

„Máš pravdu! Pospěšme si, abychom chlapy dohonili.“

Nemám důvodů, proč bych rozbíral podrobnosti tehdejší několikadenní jízdy. Sledy se stále držely pohromadě a my jsme se jimi řídili až přes Loux-Fork, jehož led byl dosud tak pevný a silný, že snesl jezdce. Odtud bylo třeba ještě celého dne jízdy do Hillocku, ale protože jsme přešli Loux-Fork teprv po poledni, nemohli jsme do pevnůstky doraziti dřív než před polednem příštího dne.

Hluboce zaryté šlépěje lidské i koňské daly se luštiti tak zřetelně, jakobys v knize četl; jejich stáří dalo se určiti skoro na hodinu, zvláště tak bystrým a vycvičeným zrakem, jakým slynul Winnetou.

Indiáni měli před Burningy náskoku zrovna dva dni, šli však pěšky a bratři, jedouce na koních, téměř je doháněli a zajisté byli by je dohonili ne-li toho dne večer, tedy jistě zítřejšího rána. Grindler a Slack opustili Niobraru po Burnincích o den později; jejich koně však napínali všechny síly, jak šlépěje jasně dosvědčovaly, takže karbaníci jeli již těsně za zlatokopy.

Tím se mé obavy stupňovaly. Z jakého důvodu ujížděli dva tací lidé tak rychle, nedbajíce svých koní? Jen aby Burningy dohonili a přepadli, nebo jen předběhli a před nimi do Hillocku vklouzli? Dalo se to snadno myslet, ale nemohl jsem se při tom upokojiti.

Příštím hodinám svěřoval jsem uvědomění a nabytí jistoty v tomto smyslu. Jestliže nám naznačí stopa, že Grindler a Slack Burningy předhonili, bývaly by mé obavy planými.

Ujížděli jsme cvalem po rovině, stále bystře sledující trojí sledy předchozí a neumdlévající v pozorování. Hodina mýjela za hodinou, až konečně Winnetou, stále zamlklý, zastavil kopě a pravil po svém způsobu velmi určitě:

„Bílí mužové, kteří se zovou Burningy, jsou ztraceni. Budou dnešního večera zavražděni.“

Pokývnul jsem, neboť jsem byl téhož názoru. A Winnetou pokračoval:

„Rozdíl mezi šlépějemi konskými obnáší již jen hodinu; za celé jízdy osm hodin trvajících nezmenšil a nezvětšil se. Nechtějí tedy Grindler a Slack Burningy předhoniti, nýbrž jen, až nastane večerní tma, dohoniti, přepadnouti a zavraždit.“

„Bože!“ zvolal jsem, „a nám není možno zachrániti je!“

„Howgh!“ potvrzoval Winnetou. „Jest nemožno dohoniti je, neboť nadejde soumrak a noc, kdy nelze viděti šlépěje. Ale pospěšme si, pokud jen možno a vzývejme velkého Manitou, aby vzal zlatokopy do své ochrany.“

Čtenáři milý! Přestál's již někdy smrtelnou úzkost, ale pravou, skutečnou, děsnou? Asi sotva! Pokud se mé vlastní osoby týče, nepoznal jsem rovněž něčeho podobného, ačkoliv jsem byl velmi často blízek smrti takřka tváří v tvář. Ale nebál jsem se jí nikdy a dodnes se jí nebojím, neboť smrt jest milým andělem, jenž uvádí boží dítky k branám říše nebeského Otce.

Ale o jiné lidi přestál jsem takové úzkosti nikoli jednou a nikoli jen desetkrát a zrovna tak dařilo se mi onoho odpůldne pozdního, toho večera a té noci. Přesvědčen býti

o zamýšlené vraždě úkladné a nemoci zabrániti tomu! Nikdy nezapomenu oné noci, kterou jsme trávili v křovisku na břehu malého přítoku Loux Forkského!

Kdyby býval ležel sníh, byl by světélkoval i v noci a šlépěje v něm bývaly by znatelnými. V tom případě mohli jsme snad přece zločinu zabrániti, ale beze sněhu nebylo pro nás v mlhavé noci žádného vodítka a nezbylo nám přese všecku naši netrpělivost, která nám spáti nedala a odpočinku nedopřála, než vyčkávati pozdního úsvitu únorového dne, velice pozdního!

Jakmile se na východě jen poněkud zašeřilo, vysedli jsme již do sedel a pobídlí hřebce. Měli jsme ještě jedinou skrovnou naději, že totiž Burningové nepotřebovali zažítati táborového ohně a že je tudíž Grindler a Slack neviděli a nenalezli, ale naděje tato slábla vždy více, když jsme pozorovali, kterak se šlépěje vrahů se šlépějemi jejich obětí sblížovaly.

Grindler a Slack přiblížili se za večera, když se již začalo smrákati, ke zlatokopům, pokud jim bylo možno. Byli jsme o tom přesvědčeni stopováním a každý okamžik mohl nám přinésti smutnou jistotu, že byli na prerii dva lidské životy ničemně utraceny.

Za jasného již dne bylo nám objížděti vyobloučenou houštinu, za kterou se šlépěje ztrácely. Dospěvše k tečnému

bodou oblouku toho zastavili jsme se — vlastně uskočili naši hřebci sami o své vůli, aniž jsme je zdržovali.

Ano! Leželi tam bratří Burningové u vyhaslého ohniště ve velké krvavé kaluži. Seskočili jsme s koní a podrobili nehybná těla prohlídce.

Nebylo v nich již života — smrt je zachvátila již včerejšího večera! Ale užasli jsme, poznavše, že nebyli zastřeleni, nýbrž probodeni. Probodnouti člověka — k tomu již náleží odvahy víc, než zastřeliti ho z jistojisté vzdálenosti. Byli tedy vrahové méně zbabělými, než jsme se do té chvíle domýšleli? Anebo již měli zcela určitý důvod na zřeteli, že dali nožům přednost před olovem?

Co nám bylo učiniti, dá se snadno říci. Nesměli jsme se u mrtvol zdržovati, nýbrž hnáti se za jejich vrahy, kteří své oběti, jak jsme viděli, nevydrancovali úplně. Vzali jim jen zlato a ručnice a pak ujížděli, vlekouce při sobě ukořistěné koně.

Cválali jsme tedy po svěží stopě dál, která k našemu údivu přímo směřovala k pevnůstce. Což již nebylo pádného důvodu ve zločinu samém, aby se vrahové vyhnuli tomuto obydlému místu, kde byla posádka a tedy i spravedlnost světská?

Asi za půl hodiny jsme viděli, že se jezdci zastavili. Na

místě tom byly nejen konské nýbrž i lidské šlěpěje a odtud dělila se pouze dvojí stopa konská vždy po dvou koních.

Cože to znamenalo? Zastavili jsme se a Winnetou pravil zasmušile:

„Uff! Tudy šli rudí mužové kmene Caddo a vrahové jim darovali koně zabitých bělochů!“

S jakou jistotou úžasnou uhodl neporovnatelný ostrovtip Winnetouův vždy a vždy správnost situace! Vrahové dohonili na onom místě ubohé, opěšalé rudochy a darovali jim koně, aby od sebe odvrátili a na ně soustředili podezření z vraždy!

Proto tedy nezastřelili Burningy, proto je probodli! Indiáni neměli ručnic, měli jen šípy a nože! Ubozí, politování hodní rudoši byli tedy již včera vyhlédnuti k tomu, aby pykali za cizí zločiny! A jak vlezli, ničeho netušíce, do této nástrahy!

A jakou nesmírnou drzost měli vrahové! Poznali jsme to z toho, že oboji dvojité sled směřoval k pevnůstce, pouze s tím rozdílem, že Grindler a Slack odbočili poněkud, nejspíš aby svoji loupež někde v bezpečnosti uložili a teprv později za Indiány do tvrze dorazili, aby na ně učinili u velitelství posádky trestní oznámení!

Za dalšího cvalu po zjištění těchto podrobností stíral

Winnetou netrpělivě dlouhé své černé vlasy s tváře a svíraje rty hněvivě, drtil mezi zuby:

„Můj bratr Šarlí zase dnes vidí, kdo jest lepším, zda mužové bílé či rudé pleti. A přes to vše postavil se osud bělochům po bok a my jsme vydáni zkáze, rozvratu a zániku. Uff, Uff! Uff!“

Co jsem mu mohl odpovědět? Pranic! Ostatně jsem ani nenabyl času k důkladnějšímu rozboru jeho vyjádření a k pronesení svých námitek, neboť jsme spatřili na obzoru před sebou tlupu jezdců, která se k nám blížila tryskem.

Srazili jsme se s jezdcí záhy, postupující proti nim stejnou rychlostí. Byli částí posádky Hillocké a měli v čele poručíka a ve svém středu — dva Indiány kmene Caddo, spoutané a na koně přivázané! Padouchové si tedy pospíšili s trestním udáním.

Důstojník vydal povel k zastavení a oslovil nás zhurta:

„Hola! Kudy kam, meššúrs?“

„Z Niobrara do Hillocku!“ odpověděl jsem.

„Na této stopě?“

„Tak!“

„Spatřili jste dnes na cestě cosi nápadného?“

„Arci! Mrtvolý dvou mužů, sire, kteří byli zavražděni a oloupeni.“

„Well! To souhlasí! Jak daleko odsud?“

„Tři čtvrtě hodiny jízdy. Vidím dva Indiány mezi vojáky. Proč jsou spoutáni?“

„Protože jsou vrahy oněch dvou mužů, jichž mrtvoly jste viděli. Dopravujeme je na místo zločinu, aby své oběti pohřbili a sami pak byli nad jejich hroby oběšeni. Snad vám známo, že na západě spravedlnost mnoho cavyků nenadělá.“

„Až příliš málo, sire, vím to velmi dobře. A víte snad také tak dobře, že se tito Indiáni vskutku dopustili vraždy?“

„To se rozumí! Byli postiženi s koni a ručnicemi zavražděných.“

„Odkud víte, že koně a ručnice náleželi zrovna oněm zavražděným?“

„Muži! Kdo vám dal právo takto mne vyslýchat? Jste cizincem, který ani nevyhlíží tak, jakoby náležel na západ. Já však jsem důstojníkem, jenž vám není povinen zodpovědností.“

Po tomto upozornění odvrátil se ode mne, aby vyslovil povel k další jízdě; předešel jsem ho však.

„Stůjte, sire! Ještě okamžik! V pevnůstce jsou dva lidé, na jejichž trestní oznámení byl vám vydán rozkaz, abyste tyto ubožáky nevinné dal oběsiti!“

„Ano a již zamkněte zobák, muži! Nemám času odpovídati na lenošivé dotazy a — — —“

„Lenošivé?“ přerušil jsem, „mám nejen podstatný důvod,

nýbrž i svatou povinnost, takto se dotazovati, abych přešel dvojnásobné justiční vraždě! Tito dva Indiáni jsou úplně nevinní, ale jejich udavači dopustili se vražd!“

„Holaho! Jak můžete cos podobného tvrditi?“

„Věděli jsme již včera o zamýšleném úkladě, ale nemohli jsme vraždám zabrániti pro krátkost času. Dovedte nás k veliteli pevnůstky, kde dokážeme krok za krokem, co tvrdíme.“

„To nejde tak rychle, jak se vám zdá! Mám přísný rozkaz, abych dal mrtvoly pohřbíti a vrahy tak vysoko za hrdla uvázati, aby se nohama nemohli dotknouti půdy.“

„Proti tomu nedalo by se namítati pranic, kdybyste měl vskutku pravé vrahy v hrsti a hodlal jim zjednati povýšenost. Dovolte mi říci, co víme a o čem jsme se přesvědčili.“

Poručík mně vskutku vyhověl přes přísný rozkaz. Když jsem umkl, měřil mne a Winnetoua zkušeně a udiveně a pravil posléz:

„Mhm! Zevnějšek váš poukazuje na gentlemany, kteří jsou na divokém západě od paty do hlavy zelení, jak jen rosnička může býti zelenou, ale z vaší řeči jde na jevo pozorovací nadání, kterému jsem nucen vysloviti veškerou svou úctu.“

„Dobře, sire!“

„Byli by nás vskutku Grindler a Slack obelhali?“ pokračoval, „příliš gentlemenlike nevyhlíží ani ten ani onen. Ale aspoň část rozkazu, pokud se týče pohřbení mrtvol, vykonám; nevyhovění druhé části rozkazu omluvím již na základě vašeho udání. Ale běda vám, meššúrs, jestliže jste mně malovali straky na vrbě! Se mnou žertovati vám neradím!“

Na to vybral šest mužů, kterým poručil, aby ujížděli s přinesenými rýči a lopatami dále a mrtvolky zavražděných po prohlídce pohřbili.

Mne a Winnetou pojali ostatní vojáci do svého středu, takže jsme se ubírali do pevnůstky vedle spoutaných Indiánů.

Na štěstí netázal se poručík přese všecku důležitost udání po našich jménech. S Indiány nedovolil nám ovšem hovořiti, ale pohledy, které k nám od těchto zalétaly, mluvily právě tak zřejmě, jako slova, vyjadřující vděčnost.

Brali jsme se pochodem sotva několik minut, když začalo pozvolna sněžití, na neštěstí stále víc a houšť. A sních se nerozehříval, protože se vzduch náhle ochladil o několik stupňů.

Winnetou pohledem zasmušilým, jenž mne znepokojil, zkoumal oblohu až k obzoru. Prve než se před námi tvrz vynořila, byla již všecka vúkolní krajina pokryta vrstvou

sněhovou na několik palců, což bylo velice osudným, neboť všechny sledy pod sněhem zmizely, jimiž jsme hodlali pravdivost svých údajů dotvrditi.

Hillock byl pevnůstkou jen dle jména, nikoli podle svých vlastností. Na čtverci, ohraženém dřevěnými kůly vypínaly se rovnoměrně blokové baráky. Dlouhé dřevěné kolny dodávaly osadě vzezření spíše skladišť obchodních, než pevnostních staveb a jen malé, sotva znatelné, špinavé bílé zbytky poukazovaly na to, že byla ohrada obklopena vysokým a silným náspem sněhovým, jenž se ovšem valně rozplynul pohodou posledních dnů.

Jak se podobalo, v pádu Indiánského nebál se tam nikdo, neboť brána byla dokořán, když jsme se blížili. Jak bylo zřejmo ze zaměstnání vojáků, mělo býti použito dřevěných kolen ku stájím, konírnám a skladištím obroku.

Duněním kopyt našeho koňstva vyrušení, vyběhli z baráku nejpřednějšího dva důstojníci, starší poručík a kapitán; tento poslední vraštěl velmi přísně tvář, spatřiv nás.

Vůdce našeho oddílu sestoupil s koně a přikročiv ke kapitánovi, oznamoval mu souběh události. Také my jsme seskočili se sedel.

Kapitán příliš nesledoval oznam svého podřízeného a také nás neměřil zvláště napjatě, ale zrak jeho tkvěl za to tím

napjatěji na našich koních a v jeho pohledech zračilo se znalectví, což také za nedlouho vyjádřil.

„Thunderklapp!“ zarachotilo mu náhle v ústech, tohle jsou dvě nádherná stvoření boží! Odkoupím oba, gens (zkráceno z „gentlemens“)! Co za ně? Rychle!“

A teprv při tomto dotazu uznal za dobré poctiti nás milostivým svým pohledem. Vzezření Winnetouovo nepůsobilo na něho zvláštním dojmem, ale jakmile zrak jeho dotknul se mé tváře, viděl jsem na něm zřejmý údiv, překvapení a nejistou radost.

„All devils!“ vykřikl, „koho vlastně vidím? Jest to pravda, nebo ne? Kdo jste, sire?“

„Zovu se Beyer!“ odpověděl jsem.

Kapitán zavrtěl netrpělivě hlavou, rozkročil se a přistoupiv ke mně, popadl mne za bradu a obrátil mi hlavu poněkud na pravo, aby zahlédl levou stranu mého krku. Pak zasalutoval a křičel jásavě, skoro vítězně:

„Vždyť jsem si to hned myslel! Tahle jizva pochází od světoznámého bodnutí nožem, chachacha! Kdo se může takovou pochlubití? Viděl jsem vás u matky Thickové v Jefferson City a vím již, že vaši hřebci nejsou na prodej, neboť v celých Spojených Státech nenarodilo se zvíře, které by se jim rovnati mohlo! Necht' vás považuje za rosničky

kdokoli, já se nedám klamati vaším oděvem, velectění meššúrs! Vy dva jste zkrátka a moudře — — —“

„Ticho, probůh, kapitáne! Žádná jména!“ vpadnul jsem rychle.

Zarazil se, pohlédl na mne a tázal se:

„Proč?“

„K vůli Siouxům, jichž územím jest nám ještě cestovati. Poznal-li jste nás vskutku, tedy jest vám také známo, že není třeba, aby zvěděli příslušníci této rudé národnosti, že jsme se uvelebili uvnitř jejich hranic.“

„Well! Jak se vám libí, sire! Měl jsem právě nejkrásnější úmysl spustiti na hlavu svého poručíka překrásné hromobití za to, že se dal vámi přemluviti k odkladu a obratu, ale teď si myslím, že vlastně jednal docela správně. Vstupte do baráku, meššúrs! Dám opatřiti vaše oře zcela výborně a vám se dostane řádného grogu, při čemž si pohovoříme o tom, co vlastně chcete proti Grindlerovi a Slackovi přednésti.“

„Kde jsou ti dva chlapi, kapt'ne? Nevidím jich. Snad již zase neupláchlí?“

„Ne. Jejich koně jsou tamto v kolně. Vyšli pouze na krátký lov, aby zastřelili kus masa.“

„A zároveň, aby se porozhlédli po dobré skrýši pro svůj lup, anebo se podívali již na skrýš, do níž uložili uloupené

zlato. Jaká škoda, že zrovna nyní se dalo do vánice! Tím se nám znemožní sledovati je a vyslechnouti tajně a zároveň nás olupuje sních o důkazy, nutné k jich usvědčení.“

„Dábla starého! Tahle věc jest celkem lhostejna, sire! Víím, že jste řádnými lidmi, kteří dovedou vyhrabati důkazy i z nejpekelnější vánice.“

Barák, do něhož nás za tohoto hovoru vedl, byl zároveň pro něho a oba poručíky příbytkem. A zatím co nejmladší důstojník přechoťně připravoval grog, poukázal nám kapitán dvě dřevěné, primitivně sbité stolice a hovořil:

„Usedněte, meššúrs, usedněte a mluvte upřímně! Vy, bělochu, jste Old Shatterhandem a tento rudý gentleman zove se Winnetou.“

Ukázav mu na svou a soudruhovu zbraň, které jsme se ovšem ani na okamžik nezbavili, odpověděl jsem:

„Zde vidíte proslavenou stříbrnou ručnici náčelníka Apačů a zde jest můj medvědí zabiják a Henryova opakovačka. Doufám, že vám tato legitimace stačí k poznání, kdo jsme.“

„Ovšem, ovšem! Stačí stokrát! Jest pro nás ohromnou ctí, že jste naše hnízdo navštívili. Vítáme vás srdečně a budeme považovati každou slabiku, o vraždě pronesenou, za přísahu notářsky ověřenou.“

„Děkujeme, sire! Ale takový zločin dlužno souditi podle

zákonů prerie a zákon ten vyžaduje nezvratných důkazů. Na to, co vám jen řekneme a čemu byste neuvěřil, nemůžete přece rozsudek vynést.“

Winnetou, jenž lihovin nepil, odmítnul grog zdvořile; já ovšem ochutnával doušek za douškem, při čemž jsem obšírně vyprávěl, co nám bylo o Grindlerovi a Slackovi známo. A sotva jsem skončil, otevřely se dvěře a oba chlapi vešli.

„Alle devils!“ zvolal Grindler, zočiv nás, „chci na tom místě oslepnouti, není-li to mr. Beyer se svým Indiánem!“

„Ano! Jest to on!“ pravil kapitán, pokynuv poručíkovi, načež tento rychle odešel. Vyrozuměl jsem ihned, že se jedná o zatčení obou zlosynů. A kapitán ihned rychle pokračoval:

„Dle všeho není vám nikterak příjemno, že zde vidíte tyto gentlemany.“

„Nikterak příjemno? Dábel mne vezmiž, jestliže mně jest něco příjemno či nepříjemno, co se jich týče. Nic mně do nich není; jsou mně docela lhostejni, nejsou pro mne ničím, než vzduchem.“

„Asi sotva! Kdybyste věděli, proč zavítali do naší pevnůstky, bylo by vám to méně lhostejno.“

„Pshaw! Co by zde chtěli? Nemáme s nimi pražádných styků a spolků. Přišli jsme jen zeptat se, zdali se již vaši lidé

vrátili. Doufáme, že ti dva červení holomci houpají se již hodně vysoko na dobrých konopných nákrčnicích.“

„Ještě se nehoupají. Mr. Beyer přivedl je nazpět.“

„Co? Jak? Mr. Beyer? Co má při tom na práci nějaký mr. Beyer se svým Indiánem?“

„Velmi mnoho. Mr. Beyer a jeho Indián znají pravé vrahy a stíhali je až k nám.“

„Pra — vé — vra — hy?“ vykoktal ze sebe padouch, těmi jsou přece Indsmen kmene Caddo.“

„Ne! Mr. Beyer tvrdí zcela vážně, že pravými vrahy jsou Grindler a Slack!“

„Slack — a Grindler! All devils! My?“ opáčil Grindler, uskočiv.

„Ano! Vy!“

„Tvrdí-li to, nechť oslepnu na tom místě, jestliže již dávno rozumu nepotratil! Slacku! Mluv přece! Co tomu říkáš?“

Slack na mne zahrozil pěstí a zařval:

„Aby ho vzal ďábel! Co chce ten chlap na nás? Jest dučman, jehož slovo nemá váhy. Nechť mne bůh zasáhne šílenstvím, jestliže mu za to hubu nezacpu, že umlkne na celý život! Pojd', Grindlere! Netřeba nám dýchatí společný vzduch s takovými — — —! Pro takové chlapy jsme zde přes příliš dobří!“

„Stát!“ zahřměl kapitán.

Lekli se, ale chtěli přece odejít. V tom se však rozlétly dvěře a padouchové spatřili v nich poručíka s tasenou šavlí. Za ním se řadilo šest vojáků ve zbrani. Vojáci vešli a obklopovali vrahy.

„Co se děje? Co to znamená?“ protestoval Grindler po marné snaze prolomiti kordon.

„To znamená, že jste zatčeni pro důvodné podezření z dvojnásobné vraždy,“ pravil kapitán mrazivě.

Ale přes tento chlad nastalo ve světnici horko. Vzniknul výjev, který se dá neskadno vylíčiti. Nikoli proto snad, že by se byli lotři postavili na vážný odpor, aby se vyprostili, neboť k tomu jim chyběla odvaha. Jejich činy nešly dál než skrze zuby, které vyceňovali při svém obhajování, ale jejich slova, jejich řeči! Jaká to byla slova!

Kletby, přísahy, nadávky, lživé nesmysly křižovaly a mísily se se vzduchem rozechvělým tou měrou, že se mi skoro vlasy ježily. Kolikrát jen bylo jim na tom místě oslepnouti a šílenosti propadnouti. Jakživ jsem neslyšel tolikerého rouhání v době tak kratičké! Bylo mně, jakoby se v přívalu hříšných těchto projevů dusil a vydechoval jsem hluboce, když konečně oba rouhači byli ze dveří vystrčeni, aby byli dáni pod zámek a střeženi až do hlavního výsledku.

Sám Winnetou, muž klidu železného a trpělivosti zázračné, jehož tak hned žádný silný dojem nemohl z

rovnováhy zviklati, vtisknul mně prsty bolestivě do svalstva podramenního a šeptal:

„Šarlí, choval by se někdy takto rudý bojovník a hanobil by čest svého nebeského Manitoua takovým způsobem? Kdo ještě může a smí tvrditi, že jsou běloši lepšími a vzdělanějšími než rození synové prairie? Je-li vůbec divokého západu, zavlekli tam divokost jen bílí vetřelci, které otcové naši druhdy považovali za bohy! Howgh!“

Howgh bylo mu výrazem posvátného stvrzení, téhož významu jako naše „Amen!“ a mé křestné jméno Karel vyslovoval „Šarlí“.

Za hodinu na to vrátili se jezdci z pohřbu zavražděných a přinesli vše, co v kapsách bratří Burningů našli, hlavně zápisky, ze kterých jsme zvěděli podrobné adresy jejich příbuzenstva.

Pak bylo dáno znamení k obědu, k němuž nás důstojnický tříčlenný „sbor“ pozval.

Tedy důstojnická tabule v Nebrasce! Chodů bylo, mnoho-li si kdo přál; potřeboval jen podle chuti ukrajovati z ohromné kýty jelení, která byla přinesena na stůl na neohoblované, pouze odrhnuté desce jedlové.

Po obědě sestoupil se soudní senát šestičlenný, totiž tři důstojníci a tři poddůstojníci. Winnetou a já byli jsme

svědky a také Caddo-Indiáni byli zavoláni, aby zodpověděli několik dotazů.

Když jsme byli v plném počtu, posláno pro obžalované. Objevili se v poutech — každý z nich strážěn dvěma vojáky.

Nevyhlíželi nikterak pokorně, zaraženě, zničeně; jejich vystupování bylo sebevědomé, smělé a vskutku znělo až příliš drze, když prohlásili, že nemohou uznati kompetenci soudní stolice.

Zajisté se řádně dorozuměli, vědomi jsouce toho a kladouce též na to důraz, že čerstvě napadený sních odňal nám všecku možnost k dodání právoplatných důkazů. Hlavním důkazem bývalo by ovšem, nalézti u nich uloupené zlato a pověděti jim přímo do očí, že jen oni a nikdo jiný zlato uschovali.

Že darovali koně a ručnice Indiánům, nedokazovalo ještě pranic, neboť se mohli těchto předmětů zmocniti i bez vraždy a mimo to dle starodávných zvyků preriiových, svědectví Indiánů nevyvážilo mnoho — skoro nic.

A rovněž mně není možno tvrditi, že by býval kapitán zvláště nějak objektivním, prozřetelným a chytrým předsedou soudu a že by byl výslech rozumně řídil, ale, abych byl úplně upřímným, přiznávám se, že by se mně bylo na jeho místě také nepodařilo zlosyny k přiznání přiměti.

Hlavním důkazem, který jsme mohli za stávajících

poměrů podati, byla okolnost, že vrahové své oběti nepředhlonili, nýbrž jízdu svou tak zařídili, aby se na ně vrhnouti mohli za nejsilnějšího večerního setmění. Na to jsme mohli přísahati, ač jsme to nemohli dokázati šlépějemi. Tím ovšem jsme dokázali pouze dohonění, nikoliv však zavraždění ubohých bratří zlatokopů.

Z těchto příčin sestával výslech jen z dokazování obžaloby se strany kapitánovy a prudkého odporu obžalovaných, kteří zapírali houževnatě. Drzost jejich vzrůstala na výsměch a chlubnost a rouhání jejich dosahovala nejzazších mezí neuvěřitelnosti, takže jsem posléz žádal kapitána, aby výslech, ne-li skončil, tedy aspoň přerušil.

Proti tomu se však padouchové ohradili.

„Jak? Přerušit?“ říčel Grindler smíchem. „Nic přerušit! To si zakazujeme! Stojíme na tom, abychom byli buď ihned odsouzeni na základě nezvratných důkazů, anebo ihned propuštěni pro nedostatek důkazů. Chci na tom místě oslepnouti, jestliže jest možno něco prostředního mezi tím a oním.“

„Ano!“ potvrzoval Slack, buď oběsit, anebo propustit, a to hned! Jiného se nedá myslet a dělati pranic. Co tento mr. Beyer a jeho Indián proti nám dokazují, jest směšnou smýšlénkou, která mně pouze dokazuje jejich hloupost.

Nikdo nemůže nic vážného proti nám namítati, ale přes to chceme, abychom svou nevinnost nezvratně dokázali, poskytnouti jim možnost, aby svá tvrzení obhájili.“

„Nerozumím,“ pravil kapitán.

„Vstřčte nás dnes večer s nimi do dobře uzamčené místnosti úplně tmavé a dejte nám všem po dobrém, ostrém noži. Jestliže přistoupnou na tento rytířský způsob důkazů, pak necht' mne bůh šílenstvím zachvátí, jestliže jim nenapišeme svou nevinnost řádně do žeber, takže po nich do rána zbude jen zasmrádlý kadávr (mrtvola). Jsi s tím srozuměn, Grindlere?“

„Ovšem, ovšem!“ přizvukoval Grindler, „americký souboj, pěkně muž proti muži po tmě, to jest naši docela zvláštní specialitou. Při tom již mnohý naběhnul na naše nože a bylo by pro mne slastí nevýslovnou, kdyby tito ctění gentlemanové na náš návrh přistoupili. Jsem však přesvědčen, že tolik odvahy nemají. Lháti dovedou, jakoby tiskli, ale bojovati? Pshaw!“

Pohlédl jsem tázavě na Winnetou, jenž mi odpověděl pouhým mžiknutím. Proto jsem řekl:

„Je to tluchubovství — více nic. Kdybychom na tento návrh přistoupili, odvolali by ho ihned.“

„My? Odvolati?“ chechtal se Grindler hřmotně, „takoví dva slavní a obávaní šermíři jako my a odvolati? Myšlénka

tato jest tak směšna, tak blba, že ani nenalézám vhodného výrazu k jejímu označení.“

Pokračovali takovým a podobným způsobem ještě drahnou chvíli, až konečně jsem kapitánovi navrhol, aby tento souboj uznal za boží soud.

Poslední dvě slova vzbudila veselost obou lotrů, kteří se tím velice pyšnili, že v boha nevěří. Byli přesvědčeni, že jen z nouze a snad na oko podrobili jsme se nevyhnutelnému souboji, a že do večera jistojistě zmizíme z tvrze.

Naproti tomu kapitán, jenž věděl, kdo jsme a nikterak se tudíž o nás neobával, prohlásil, že jest s mým návrhem srozuměn i bylo určeno, že my čtyři, každý nožem ozbrojen, od osmé hodiny večerní do osmé hodiny ranní budeme zamknuti do prázdné kolny, abychom vybojovali otázku o provinění či nevinnosti obžalovaných.

Prve než vrahové byli znovu do vazby odvedeni, vysmívali se nám a zasypávali nás ještě ve dveřích nadávkami, které mně nelze pérem opakovati. Pak byli odvedeni a zavřeni.

Veškerá jejich sebedůvěra opírala se o skutečnost, že byli bedlivě prohledáni, aniž se u nich našla byt jen špetička uloupeného zlata a že nás považovali za bázlivé nováčky, jimž snad ani ve snu nenapadne, aby se do osmé hodiny večerní v pevnůstce pozdrželi.

Kapitán se po jejich odchodu ani neodvážil udíleti nám

rady nějaké. Pro něho byl výsledek souboje Winnetouova a Old Shatterhandova proti dvěma takovým pobudům naprosto nepochybným a veškerá posádka pevnůstky byla nadšena, že se účastní tak vysoce zajímavé události.

Prohlédli jsme si kolnu. Stála pod stromem a byla sbita ze silných fošen. Na vnější straně dveří byla upevněna mocná závora.

Uvnitř nebylo tehdy ničeho krom několika přehoušlí sena, ležícího v pravém zadním koutě.

Skoro do osmé hodiny bavili jsme se s důstojníky, aniž se stala o souboji zmínka nějaká. Ale několikrát ohlašovala stráž u vězňených, že se Grindler a Slack dotazují, jsme-li dosud v pevnůstce. Přesně o osmé hodině byli dopraveni do kolny a poděleni nožem.

Pak jsme odevzdali všechny své zbraně vyjma nože kapitánovi, sebrali jsme naše teplé pokrývky a dali se vésti na dějiště souboje. Kapitánem a poručíkem provázení vešli isme do kolny; voják nám svítil pochodní smolnou.

Grindler a Slack opírali se o protější stěnu, majíce nože v pěstích.

„Již lezou!“ vysmíval se Grindler, „letí do svého neštěstí jako komár do svíce. Nač čekati až do rána? Dvěře se mohou otevřít za čtvrt hodiny, neboť do té doby vydáme chlapy peklu.“

Mělo to zníti sebevědomě, ale slyšeli jsme dobře, že se mu hlas chvěje. Protože se ukázal klamným jejich výpočet, že totiž zmizíme, dostavila se u nich stísněnost.

Zatím, co jsme rozkládali své pokrývky v pravém koutě, jakobychom se hodlali posaditi, jal se kapitán vychloubáčovi vykládati:

„Jest ovšem zcela možno, že se věc odbude rychle, jak myslíte, ale podle veškeré pravděpodobnosti s výsledkem naprosto opačným. Vždyť ani vlastně nevíte, kdo jsou tento mr. Beyer a jeho Indián.“

„Čím by byli?“ smál se Slack, „lidmi, kteří ještě nejsou za ušima docela uschlí. Necht' mne bůh zachvátí dnes v této kolně šíleností, budou-li míti za hodinu tito chlapi jedinou krůpěj krve v žilách.“

„Přestaňte již konečně se svou hloupou rouhavostí! Kdyby se vyplnila vaše slova, odejde odsud jeden z vás oslepen, druhý pak zblázněn. Ale nechme toho! Abyste věděli, proti komu nože tasíte, tedy vězte, že tito gentlemani jsou Old Shatterhand a jeho rudý přítel Winnetou, náčelník Apačů, o nichž jsme naprosto přesvědčeni, že odejdou z této kolny s kůží nepoškrábnutou.

„Old Shatt — — — — —!“

„Winn — — — — —!“

Jen toto se ozvalo z hlubokého pozadí; další slabiky uvázly strachem hluboko v hrdlech zbabělých padouchů.

Teprv za hodnou chvíli doložil Grindler sklesle:

„Chci na tom místě ihned oslepnouti, není-li to drzou, proklatou lží.“

Popošel jsem proti němu. Chopiv ho pravicí za opasek, vyzvedl jsem ho a mrštil jím na stěnu, takže všechny fošny hlasitě zasténaly; na to jsem se, slova nepromluviv, vrátil na své místo. Za mne odpověděl však sám kapitán, zatím co se Grindler se země sbíral, vzdychaje a proklínaje:

„Dostalo se vám správného důkazu, že jsem mluvil pravdu. Takový silácký kousek jedinou rukou dovede jen Old Shatterhand. Již nyní tedy věříte, že to jest on a nikdy jiný?“

„Nechť vás všechny všichni ďábli!“ syčel Slack, „tot sprostý podvod, ničemný podskok! Proč nám nebylo řečeno, kdo jsou tito lidé? Oni nás zde pozvolna a jistě podřezou, po tmě nás úkladně probodají! Tot ještě horší, než bylo odpůldne u vašeho neslavného soudu. Chceme býti okamžitě propuštěni! Chceme býti znovu řádně vyslycháni.“

„Přiznáváte se k loupežné vraždě?“

BLIZZARD

Pod troskami sříceného zdiva vyhrabovala se bytost nějaká...

„Ne a znovu ne! Jsme nevinni.“

V tom pokynul Winnetou, aby všichni umlkli a pak promluvil po svém klidném, důtklivém způsobu:

„Zde stojí Winnetou, náčelník Apačů, a zde jeho přítel a bratr Old Shatterhand, jemuž dosud žádný nepřítel odolati nemohl. Dosud jsem nepromluvil, nyní však povím, co se stane. Tento dřevěný stan se zavře a obklopí, aby vrahové nemohli dřevěné stěny prorazit a prchnouti. Pak přese všecku tmou zajedou naše nože do hrdel zlosynů, neboť naše oči jsou zvykly pronikatí temnotu. Jsme jako hadi, jichž nelze slyšeti, plazí-li se. Dosti zbytečných slov bylo již dnes mluveno; teď necht' nastupují skutky a nebude slyšeti nic jiného, než smrtelný řev vrahů, kteří pod našimi noži právě tak padnou, jako padli pod jejich noži běloši, zvaní Burningy! Necht' se začne!“

Způsob, jakým Winnetou hovořil, působil přímo ničivým dojmem na padouchy. Rozechvěným přízvukem začali činiti námitky, ale marně, prosili, hrozili, kleli, také marně.

Ještě když muž s pochodní místnost opouštěl, hrozili pěstmi a řvali cosi o zasažení šílenstvím a slepotou, ale když byla zvenčí závora zapažena, zmlkli a od té chvíle vyhýbali se

úzkostlivě všelikému šramotu, aby nás neupozorňovali na místo, kde se skrývali.

Pokud se týkalo nás, nechtěli jsme je noži svými skoliti, nýbrž smrtelnou úzkostí k přiznání přinutiti. Byli jsme přesvědčeni, že se budou střežiti, aby nás napadli, ale přes to vše přenesli jsme tiše své pokrývky do druhého předního koutu a položili se s napjatýma nohama tak, aby se k nám nikdo přiblížiti nemohl, jenž by se dříve našich nohou nedotknul.

Pak jsme čekali, nože v hrstích držíce a připraveni jsouce každým okamžikem na protiútok.

Rozumí se, že nám chybělo každičké porovnání postupu času, ale počítal jsem přece minuty. Uplynulo jich třicet a zase třicet, aniž jsme mohli svýma cvičením zbystřenýma ušima postřehnouti poblíž nějaký šelest.

A náhle vznikla neobyčejná zima, tak pronikavá, že projížděla svalstvem i kostmi a v krátkce na to začal temný, dutý šum nad naší střechou. O málo minut později zaslechli jsme z venčí různé hlasy:

„Vidíte svatoeliášské ohně na všech hrotech a nárožích? Blizzard se blíží, blizzard! Zachraňte se v barácích! Rychle!“

Blizzardem se zove strašná sněhová bouře na západě od Mississippi, přicházející vždy od severu. Oznamuje se náhlým a hlubokým klesáním teploty a přezene se sice

dosti rychle, ale pokud se týče její běsnosti a nebezpečnosti, v ničem nezažívá děsné bouři planin vysokoasijských, která se zove „vjuga“.

Blizzard jest z pravidla provázen elektrickými příšernými zjevy a blesk a hrom, byť i v zimě, nejsou při něm žádnou vzácností. Běda tomu, koho blizzard stihne v širé krajině anebo v nepřítliš pevném či chráněném stavení! Bouře tato rve všechno všudy, bourá zdi, vyvrací stromy, odnáší ve svém víru ohromná břemena, a pokrývá každý vyvýšený předmět smrtelnou rouškou několik metrů vysokého sněhu.

Volání venku zmlklo; stráže prchly do baráků. Hned na to nastal první náraz vichřice, který všechno zametal, všechno ze závor trhal. A pak se rozléhaly ryk, hukot, skučení, syčení, sténání, praskot a řev nad námi a vůkol nás, jako při rozpoutaném, neviditelném přívalu, jenž nezná břehů ani smilování.

Hromobití nás ohlušovalo, blesky nás oslňovaly. Vnitřek kolny plnil se jemnou, hustou moučkou sněhovou, kterou orkán tlačil do všech skulin. Třásli jsme se mrazem, drkotali jsme zuby, ačkoliv jsme se pevně obtočili pokrývkami. Země se pod námi chvěla, všechna kůlna se rozkolísala.

Výjev ten trval snad asi půl hodiny; pak nastaly v běsnosti živelní kratičké přestávky, v nichž jsme slyšeli

Grindlera a Slacka sténati, skuhrati a chroptiti, zajisté strachem.

K posledku sbíral orkán všechny své síly k poslednímu mohutnému úderu. Veškerým okolím zalomcovala neznámá síla, půda se rozechvěla a rozvlnila pod námi, kolna se rozkymácela a praskala hlučivě, nakláněla se brzy na pravo, brzy na levo a konečně sřítíl se s ohlušujícím rachotem zadní její díl.

A jakoby se blizzard spokojil zhoubou a zkázou svého díla, nastalo ve vzduchu úplné utišení, jakoby všecka bouře rázem se přenesla jinam, daleko od nás. Nebezpečenství pominulo.

Vskutku pominulo? Pro mne a Winnetoua snad ano, ale pro naše soupeře? Pod troskami sříceného zdiva vyhrabovala se bytost nějaká, která za strašného řevu pádila kamsi — to byl Slack.

A z druhého kouta ozývaly se nesouvislé, těžce nápodobitelné a vylíčitelné zvuky, jakoby tam chtěl někdo volati, ale nemohl.

Vybavivše se z pokrývek, šli jsme tam a spatřili Grindlera.

Ležel mezi rozdrcenými, zpřeráženými fošami, nohama zaklínován pod trámem, který mu též prsa drtil. Nadzvedl jsem trám a Winnetoua vytáhl zraněného, jenž ihned

propadl mdlobě, jakmile byl strašného břemena svého zbaven.

Donesli jsme ho do příbytku důstojníků, v jehož dveřích setkali jsme se s kapitánem, jenž právě vycházel na obhlídku, mnoho-li škody blizzard v pevnůstce natropil; vrátil se však s námi.

Uloživše Grindlera poblíž ohně, mohli jsme prohlédnouti jeho zranění. Všichni jsme vykřikli leknutím — sletěla mu fošna nějaká na hlavu a protála mu ostrou svou hranou napříč nosovou kost právě mezi obočím, přičemž mu i obě oční bulvy vyrazila.

„Oslepen!“ vykřikl kapitán, sprásknuv rukama, „on se rouhal! Přivolával na sebe slepotu! Toť boží soud!“

Nepromluvil jsem a Winnetou stál rovněž mlčky vedle mne. Pak jsme obvázali bohem souzeného a položili ho na lůžko mladšího poručíka. Teprv pak jsme vyšli, abychom shlédli škodu orkánem způsobenou. Zjištěno, že se nepříhodilo vlastně nic, kromě zřícení kolny. Za to nám bylo pátrati po zmizelém Slackovi.

Šlépěje jeho směřovaly k ohradě kůlové, přes kterou přešel a pádil k lesu nejbližšímu. Sněhu bylo po kolena a světélkoval tou měrou, že nám nebylo třeba pochodní. Dospěvše na pokraj lesa, zaslechli jsme mezi stromy

prapodivné blábolení lidského hlasu. Vnikli jsme do houštiny — — —.

Ležel tam Slack pod stromem vedle hluboké, do sněhu vyhrabané jámy, rukama zachycen za spletené kořeny, při čemž skuhral zpívavě jako dítě:

„Prach, nuggety — prach, nuggety — — osm váčků, osm váčků — — —!“

Násilně ho odervavše od kořenů, našli jsme pod mechem osm kožených, více než libru těžkých váčků. Souhlasilo to se zápisky bratří Burningů — bylo to zlato, které jim přineslo smrt.

Slack byl doveden do pevnůstky, kde jsme spatřili, že mu na vlasech lpí ssedlá krev. Podrobnou prohlídkou lebky zjistili jsme, že byl nejspíš zasažen některým těžce padajícím břemenem. Byl-li obestřen temnotou jeho duch v důsledcích těžkého úderu, anebo ho strach a hrůza o rozum připravily, o tom jsme rozhodnouti nemohli a nechtěli.

Tedy: Grindler oslepen a Slack šílenstvím zachvácen! Zcela tak, jak ve své nevěře a drzosti zpupně na bohu vyžadovali! Kdo by ještě popíral, že existuje věčná spravedlnost, které žádný člověk, buď zde či na onom světě ujít nemůže, nechť se střeží, aby nebyl donucen k poznání tomu řízením této spravedlnosti!

Boží soudy jsou neodvratitelné a spravedlivé! Každé

provinění, buď dříve či později, musí býti smířeno, zde, či tam, a žádný provinilec trestu svému neujde!

Podivuhodnou shodou okolností nadešla po hrůzném, bouřlivém dnu zase mírná pohoda, která nám dovolovala v cestě pokračovati. Grindler a Slack zůstali v pevnůstce těžce nemocni. Osud jejich závisel, kdyby svým zraněním nepodlehli, zcela na libovůli důstojníků, kteří nás provázeli valný kus cesty.

Indiánům kmene Caddo darováni byli koně Grindlera a Slacka; mohli nás tedy doprovázeti. Dovedli jsme je až ke spojce obou Platte-riverů, kde se s námi rozloučili, ubezpečující nás ustavičnou a stálou vděčností za to, že jsme je zachránili od nezasloužené, potupné smrti na šibenici. — — —

O čtyři roky později vystoupil jsem v Baton-Rouge z Mississippi-Steameru, protože mně bylo zde čekati na parní člun do Natchez. U přístaviště seděli dva žebráci, bídňě, zhubeněle vyhlížející, oděni pouhými cáry. Jejich tváře mně připadaly povědomými. Jednomu z nich chyběly obě oči a na místě hřbetu nosového zela mu zarudlá jamka. Druhý nastavoval s prosebným posuňkem roztrhaný klobouk. Když jsem mu do něho vhodil stříbrný drobný peníz, zastrčil jej rychle a mumlal:

„Prach, nuggety, prach, nuggety, osm váčků, osm váčků
—“

Věděl jsem již, koho mám před sebou. Vrahové tedy nenalezli v pevnůstce hillocké zaslouženou smrt, ale jejich pozdější situace byla zajisté horší než smrt oprátkou.

Téhož roku zavítal jsem náhodou do Moberty v Missouri, kde jsem se popotával po rodinách bratří Burningů. Doslechl jsem se celé historky o zavraždění obou, několikanásob vyšňořené různými přídávky se zřetelem na to, co při tom Winnetou s Old Shatterhandem provedli. Neříkal jsem ničeho a neprozradil se, kdo jsem — uspokojila mne zpráva, že tehdejší kapitán z Hillocku poctivě zaslal osm váčků zlata příbuzenstvu zavražděných s obšírným vylíčením události.

Odporúčané knihy

HUMORESKY

Mark Twain

DVA ROKY PRÁZDNIN

Jules Verne

KNIHA DŽUNGLÍ

Rudyard Kipling

ŠKOLÁK KÁJA MAŘÍK

Felix Háj

BLIZZARD

OHNIVÝ KŮŇ

Edgar Allan Poe